

Тавре мардуми сарбаланди кишвар огоханд, имрӯз саросари дунёро вируси COVID-19 фаро гирифтааст, аз чумла дар Тоҷикистони азизи мо низ олудашавии одамон ба ин вабои аср ба кайд гирифта шуд. Ҳукумати кишвар тамоми тадбирхоро роҳандозӣ намудааст, ки зудтар халки сарбаланду меҳанпараст куҳанбунёд ва соҳибхиради тоҷик ин рӯзҳои сахтро паси сар намояд.

Чунони маълум аст, солимии чомеа яке аз ҳадафҳои стратегии кишварамон буда, Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон барои баланд бардоштани сифат ва самарои хизматрасонии тиббӣ ҳамасола кӯшиш ба ҳарч медеҳад. Дар баробари ин заҳмати табибони ҳозир аз ҷониби Ҳукумати кишвар қадри қимати қарда меҳнавад. Дар ин рӯзҳои мушкул беш аз пеш дастгирии маънавӣ ва равонии табибон, ки воқеан “фарошҳои сафедпӯш” ҳастанд, яке аз мақсадҳои аслии мардуми ҳудудиносу миллатдӯст мебошад. Ҳар як амали самаранок ва саршор аҳ меҳру муҳаббат ва самимият барои қулли табибон, тавонбахшу неруофар мебошад, ҷунки табибон ҳам инсон ҳастанд ва наметавонанд аз ғирӯдори рӯзгор ва иҷтимоӣ ӯрӣ бошанд. Барои мардуми тоҷик ҳилъати сафед ҳамеша намое аз шафқат ва меҳрубонӣ мебошад.

Дониш, маҳорату малака ва таҷрибаи табибони тоҷик ба қулли тоҷикистониён умед мебахшад, ки дар муддати қутоҳтарин пеши роҳи пахншавии COVID-19 –ро меғиранд, зеро онҳо меҳосбарони асили Синои оқил мебошанд. Табибон нафароне ҳастанд, ки дар наҷвати аввал дар рӯзҳои ҳурсандиву нишот ва мусибату мушкилии мардум шодишарику дармонбахши дарди онҳо ҳастанд.

Қормандони тиб ҳамҷун нерӯи соҳибэътибори чомеа, ки мардум ба онҳо боварии зиёд дорад ва дар маҳалҳо бевоқифа бо халқ сару қор доранд, баробари адои вазифаи қасбиашон, ҷун узи чомеа, барои ободони тозагии муҳити атроф дар ҳамқорӣ бо ҷамоатҳо баҳри саломатии қомил ва устувориҳои оилаҳо, ҳифзи саломатии онҳо маслиҳатҳои муфид медеҳанд.

Итминони қомил дорем, ки қормандони соҳаи тиб ва беҳдошти минбаъд низ дастовардҳои ҳудро афзун намуда, баҳри саломатии аҳли чомеа ва ояндаи неқи насли имрӯзу фардо аз тамоми қудрати табобатӣ, ақлину зеҳнӣ, маънавӣ ва инсонғароӣ нах босамар ва муфид истифода хоҳанд намуд. Ин талош ва тақоӣ ҳар яқи Шумо табибони муҳтарам метавонад муҳимтарин омили рушди солимии чомеаи инсонӣ ва қамолоти насли солиму созандаи чомеа ғардад.

Дар ин мархилаи душвор ба кулли кормандони соҳа, ки дар тан хилъати сафед доранду бо дили гарму дасти сабуку нияти пок барои саломатии миллат хидмат менамоянд, барору комёбӣ, нерӯю матонат ва часорати созандаро меҷоҳем. Арзи меҳру ихлос ва самимияти ҳудро бо мисраъҳои зер анҷом бахшида, ба кулли табибони Тоҷикистони соҳибистиклол саломатию руҳбаланд буданро таманно дорем:

Табибон чисму чони одамият,

Ба дилхошон ҳамеша меҳру шафкат.

Ҳамебошанд бас осудахотир,

Агар бошанд одамҳо саломат.

Фирдавс Мирзоёров,

устоди ДМТ